

Adventní neděle mají fšící, že jo. Tak co to trochu vylepšit o adventní pindělí ☐ .

Řekli jsme si, když došlo na plánování dovolených a vybírání zbylých dní. A napasovali jsme ho až těsně před Vánočky, na ten třetí adventní víkend. Peťa v neděli odjela a tím, že se nemuselo do prase jsme si k večeru zajeli zpátky do Unhoště. Když tam totiž Brtník byl pracovně, objevil tam v jedné uličce přívětivě se tvářící kavárničku. A vymyslel, že si tam zajedem. Moooc prima to vymyslel. A měl dobrý odhad. Kavárnička se nejen přívětivě tvářila, ale taky přívětivá byla a zajímavě zařízená. Ze starých stolů a židlí - tedy z nábytku, který má ducha a vzpomínky. Bylo tam útulno a měli výbornou kávičku. A taky výýborný dortíky. Škoda jen, že ty kávičky bylo nakonec tak trochu jako míň ☐ ☐ . Brtníkovou zásluhou ovšem. Páč:

Já si objednala veeeeelký espresso

Brtník si objednal malinký espresso. A netušil nějakou asi, že to bude síla na kterou my nejsme ani jeden stavěnej. Já to tušila ☐ a proto jsem měla tu velkou variantu. Tady se totiž nešidí, to je vidět.

Nu a když to přinesli a Brtník se napil, potvrdil se můj odhad. I nabídla jsem mu, že halt uděláme prasárnu. Páč nechceme ani jeden, aby to s ním švihlo vo parkety. Já upiju. On tam naleje ten svůj pidišálek a poté to rozlejeme. Zpočátku se tvářil, že ne-e, ale pak přistoupil na můj návrh. Bohužel ho vzal tak jako doslova. Úplně. Vůbec, ale vůbec nechápu, proč to šel nalejvat zpátky tak, že ten můj větší hrnek držel levou rukou. On rozhodně není obouručně zručnej. No takže toho něco ulil na podšálek, něco ulil na stůl..... ☐ ☐ a v hrnku bylo co? No..... ne tak jako úplný prt ne, něco zbylo ☐ . Ale! Kafe fakt výborný, jak před smícháním, tak i po něm. Takže si tam o svátcích zajedeme zas. A pokud by tam směli čoklidi, bylo by to fajn, páč by se to dalo pojmout jako zakončení některýho z našich výletů.

Takže třetí adventní neděli jsme ukončili takhle příjemně. A podle mě by tahle doba o tomhle měla být. Že si najdem čas. Na cokoliv - na posezení s partnerem, s přáteli, a nebo třeba klidně s čoklidama.

A stejně příjemně, jako celou neděli, jsme si pojali právě i to pindělí. Vstala jsem na Pražáka poměrně včas - neboli v půl osmý. Příjemně odpočínutá, páč v neděli se šlo spát docela brzo

a tak se dotáhnul deficit ze soboty, kdy jsme šli spát pozdějš. V klídku jsem se batolila prostorem, tu podrbala jednoho ohaříka, tu pomudlala druhýho a užívala jsem si, že nikam, ale vůbec nikam nemusím spěchat. Přes to, že je to pindělí. Po snídani mě čekal veleúkol. ☐ V ložnici bylo nutno přivrtat ještě jednu poličku s lampičkama. Ne že bych vrtala já ☐ Já v těchto případech sloužím jako odsávačka ☐. Neboli držím hadici od luxu u vrtaného otvoru a luxuju odletující bordel, čímž se dokonale eliminuje znečištění okolí ☐

Jakmile bylo hotovo bylo nutno dohodnout, kam si vyrazíme. Nakonec jsme vybrali variantu chalupa. Páč kvůli pipinám. Aby jim měl kdo dosypat zrní do našeho obrovského krmítka. A s tím, že si ještě před tím uděláme prochajdu s ohaříkama do lesů za chalupou. Cestou se z pošmourný oblohy začalo klubat sluníčko a když jsme zastavovali u lesa bylo už moc krásný počasí a sluníčko se docela činilo.

A činili se i ohaříci. Oba totiž byli úplně nejhodnější. Jednu chvíli jsme nechali Talitým jít napřed a věnovali jsme se s Rumouškem lítání. ☐ Teda on se věnoval. ☐ Páč v tom místě se cesta nejen svažuje, ale stává se z ní tak jako úvoz. S poměrně příkrýma stěnama na boku. A to je příležitost si zalítat. Posílala jsem Rumíčka na levou, na pravou, na levou..... a lítal ze strany na stranu jako šuš. Tohle nás spolu bafčí. Dole se cesta rozdvojuje a my se pro ten moment vydali doprava. K rybníčku.

Byl tam božskej klid, voda byla křišťálově vyčistěná tak, jak to umí vyčistit jen zima. A nádherně svítlo sluníčko. Udělala jsem asi milijoun nádherných fotek, ale fakt milijoun. Povedly se. Včetně tý, kdy fotka zachytila na hladině se odrážející letící letadlo. Pak slunce vykukující mezi stromy a zrcadlí se na hladině. Všechno i ostrý, jasný..... bohužel jsem pako, stejně jako nespoupracující telefon a tak nevidíte bohužel nic. Což mě mrzí, protože fotky byly nádherný.

Stejně jako byli nádherný ohařiska. Páč byli oba velehodní. Tali kontaktní jak no úplně jako ten Rumíček. Radostná, nadšená, poletující a vždy v dosahu. Krása. I proto jsem ji nechala, ať si jde brodit po levý straně rybníčka, který se tam zanořuje mezi stromy. Víím, že tohle miluje. Když jsem pískla, dořítla se obratem. Jak kdyby chtěla vymazat ty chvíle, kdy nefunguje. A nebo mě navnadit, abych polevila? ☐ ☐ To ne, dělám si legraci. Je v takových chvílích vidět, že si to užívá stejně jako já, že má mozek zapnutej a uvědomuje si co a jak a proč. A zkrátka funguje.

Brtník pak objevil u rybníčku asi tak tři metry vysokou rákosovitou trávu a tak si Rumíček mohl pořádně zařadit. Brtník mu dal vyloženě do těla, páč to třímetrový stéblo dovoluje neskutečný možnosti. Až měl pak Rumouš i pěnu u huby. Vody naštěstí v rybníčku dostatek. Takže mohl svlažit hrdlo. Škoda, že Tali tohle nebaví. Mohla by se vyřadit. Ale nepodařilo se nám ji k tomu dovést, neb v tom nevidí žádnýho smysla ☐

Od rybníčku jsme se zpátky vraceli jinou cestou, udělali jsme si takový okruh. A bylo děsně fajn, jak jsme si jen tak šli, ohařiska běhali vedle nás, všude klid a nikde nikdo. Les tam byl jen pro nás. Byla to paráda, opravdu paráda, báječně vymyšlený venčení.

Původně jsme měli v plánu zajet rovnou na chalupu a pak se stavit v sousední vesnici na pozdní oběd v hospodě, která je zároveň i minipivovarem. Jeenže - Brtníkoj děsivě kručelo v břiše a já taky měla hlad. A než bychom se tam dostali, tak mi Brtník pravděpodobně cípne na ten hlad. A navíc.....dostal chuť na obyčejnou Vysočinu ☐ . Takže jsme to přehodnotili a z lesa zajeli do vesnice. A v místním Coopu, kde obvykle kupujeme buřtíky a dobrý pivíčko, se stavili pro ten salám, pár rohlíků a nějakýho toho buřtíka pro ohařiska. A aspoň jsme majitelům samošky mohli popřát pěkný svátky.

Narvali jsme se tím salámem, kterej pro ten moment chutnal jak vídeňskej řízek, páč jak víme - hlad je nejlepší kuchař ☐ . No a když už jsme byli tam, řekli jsme si, že se stavíme na kávičku u pumpy. Už jsem tady o ní psala i o její nový paní majitelce. Kávu má výbornou, dobře se s ní povídá, tak jí taky aspoň popřejeme ty hezký svátky. Měla radost, že jsme se stavili. Zas jsme si pěkně popovídali, popřáli si navzájem a pak už fakt šůůůp na tu chalupu.

Tam jsme naplnili pticám velekrmitko a já si šla s ohařiskama projít naší louku. A trochu si s nima taky zacvičit. Když mám ty buřtíky a rohlíčky pro ně. Pěkně nám to šlo. Šécko jsme to prokontrolovali, ohařiska pročuchali a pak už jsme se chystali k odjezdu. Při odchodu jsem se musela vrátit do chalupy, páč jsme zapomněli!! Na svíčku a sirky!! Protožeee, protožeee, ta lucernička v naší útulný kapličce pořád ještě je!! No!! Tak jsme museli rozsvítit pocestným na cestu, že jo. A taky jako vzpomínku na ty, co tu s námi už nejsou. Už se šerilo a tak světýlko svítilo na cestu i nám.

Domů jsme dojeli už za tmy. Ohařiska odpadli na chvíli na pelíšky a my si dali zaslouženou večeři. Moc fajn adventní pindělí to bylo. Když to vyjde - tak to příští roky uděláme taky tak.

Co si tak udělat adventní pindělí?